

ŞehirliBakış

Konya Şehir Koleji Değerler Eğitimi Okul İçi Yayıncısı

ARALIK 2016 / YIL:1 SAYI:3

02

AYIN KONUSU

- Vefallık

04

DENEME VE HİKAYELER

-Yaratıcıya Vefa

-Vefa: Bazen Bir Göz Yaşının Adı

-Hz. Muhammed (SAV)'den Vefa Örnekleri

-Bir Vefasızlık Hikayesi

-Ahde Vefa

-Yaşlı Bir Adamın Eşine Olan Vefası

-Peygamber (S.A.V.)'in

Hz. Ebubekir'e Olan Vefası

-Merhum Mehmet Akif'ten

12

AYET VE HADİS

-Bakara 4

-(Hadis-i Şerif, Hâkim, el-Müstedrek)

14

AYIN KİTAPLARI

-Yürekdede ile Padişah

-Dostluk Üzerine (Cicero)

-Beyhude Ömrüm

-Dostluk Üzerine (Fethi Gemuhluoğlu)

-Çöl Deniz

16

ŞİİRLER VE SÖZLER

-Acaba

-Anneme Mektup

-Bu Çağrı Sanadır

18

FİLMLER

-Ertuğrul 1890

-Er Ryan'ı KurtarmakYüzyıllık Mühür

-Benim Dünyam

-Hachiko Bir Köpeğin Hikayesi

20

ETKİNLİKLER

-Kompozisyon

-Yorumluyoruz

-Kelime Avı

Vefa

Vefa kelimesin sözlük karşılığı;” sözünü tutma, borcuna sadık olmadır.” Görülen iyilikleri unutmama, iyilikte bulunanlara misliyle veya daha güzeliyle karşılık vermeye vefalılık, devam etmesini bilenlere de vefakâr denir.

Vefa ne bir semt adı, ne de boza markası. Vefa yok olan Erdemlerden. Oysaki dostluğun, minnettarlığın, ikili ilişkilerin olmazsa olmazı. Vefa özlem dolu, sıcacık bir kucaklama, dost olmak, zor zamanları beraber aşmak, emek, hiç bir şeye benzememek. Sanırım en kıymetli. Güvenin en yakın arkadaşı, belki de olmazsa olmazı, gerçeğin sağlaması, her kaybedilenin arkasından baktığında bulduğun tek eksik, fark etmeden atladığın, yaşamadan anlayamadığın, herkese veremediğin, zor zamanda hissedemediğindir.

Bir Müslümanda bulunması gereken güzel huylardan biri olan vefakârlığın zıddı nankörlük olup, iyiliğin kadrinin bilinmemesi veya kötülükle karşılık verilmesidir. Allah insanların birbirlerine iyilik yapmasından hoşlanır. İyilikler karşılıklı olarak devam eder, iyilik yapanlar muhataplarından kötülük görmez, yine iyilik görürse bu, başkasına da güzel örnek olur ve cemiyete huzur ve güven duygularının sağlanmasına yardım eder. En büyük vefakârlık, yaratanını tanımak, kulluk görevlerini yapmak, verdiği nimetlerin kıymetini bilmektir. En büyük nankörlükte kulun, Rabbi’ni inkâr etmesi, O’nun yüceliğini tanımamasıdır. İnsan, Allah’a ibadet etmek suretiyle, ahde vefasını gösterdiği gibi, kendisine iyilik yapanlara da vefakâr olmalıdır. Fertleri arasında vefakârlık olmayan toplumlarda güven ve itimat sarsılır, sosyal bir çözülme başlar. Vefakârlık, dostlukların devamını sağlayacağından, sosyal dayanışmayı daha güçlü kılar. İnsanlar arasında olduğu gibi, cemiyet ve devletin de, kendisine hizmet etmiş kişilere vefakâr davranması, onların kıymetini takdir etmesi gerekir.

Muhittin UZAMIŞ

Konya Şehir Koleji
İlkokul Müdürü

Vefakârlığın da en güzel örnekleri Peygamber (s.a.s)’de görülmektedir: Hz. Peygamber, kendisine bir hafta süt emziren dadısı Ümmü Eymen’i, ücret karşılığı da olsa yıllarca kendisine bakan sütannesi Halime’yi, sütkardeşi Şeyma’yı, çocukluğunu yanında geçirdiği Ebû Talib’in hanımı Fatıma’yı ömrü boyunca unutmamış, her fırsatta onlara ilgilenmiş, yardım etmiştir.

Vefalı dost; senin yanlışlarını görüp sana fikir veren, ama bunu yaparken asla üzerinde otorite kurmaya çalışmayan, yanlışlarını görüp sana aktaran ama asla sorgulamayan, kötü zamanda bile sen istemeden yanında olan kişidir.

Vefa, dostluğun asaletine, bir dua sonrası verilen sözlere, hayallere ihanet katmamaktır.

Vefa, sadece ‘has’ların vasfıdır! Nisyan yani unutmak ise ‘ham’ların bedene tutsak olmuş hoyratların nasibi yoktur vefadan! Ve öğrendik ki; sadece “gönlümüzün kitabında; bize bir defa selâm vereni kıyamete kadar unutmayız.”

Konya Şehir Koleji olarak; bu düsturla hareket edip, Peygamber Efendimizin şefaati ve Hakkın rızasını kazanmak en büyük kazancımız olacaktır.

Selam ve dua ile...

Vefa

Vefa, Arapça kökenli bir kelime olup sözlükte: Sevgiyi sürdürme, sevgi, dostluk bağlılığı olarak tanımlanmaktadır. Vefa kelimesi, sadakat, minnet, dostluk gibi sayabileceğimiz daha birçok vasfın temelinde bir tabloyu tamamlayan ana unsur olan bir renk gibi yer almaktadır. Bu renk kullanılmadığında tablo eksik kalacağı gibi vefa olmadığı zaman birçok vasıf eksik kalır, tamamlanamaz. Vefa, insana yakışan ve insana özel kılınmış bir haslettir.

Vefanın en büyüğü, ayet-i kerimede belirtildiği üzere, insanın bezm-i ezelde Rabbine karşı verdiği ahittir. İnsanoğlu bezm-i ezelde Rabb'inin sorduğu: "Ben sizin Rabbiniz değil miyim?" sorusuna, "Evet, şahit olduk (ki Rabbimizsin)" demiştir. Bu sözün bir gereği olarak insanların Allah'a kulluk ederek emirlerini yerine getirmesi, yasaklarından kaçınması gerekmektedir. İnsan, Rabbinin sorduğu soruya "evet" diyerek ikrar etmiş kulluğu kabullenmiş, Rabbi ile ahitlemiştir. Dünya hayatında ise bu ahdi yerine getirmek ile mesuldür. İnsan ikrarında sadık olup kulluğunu en güzel şekilde yerine getirmekle vefakârlık göstermiş olacaktır. Rabbine kulluk eden insanın Müslümanlığı, vefa ve sadakat ile taçlandırılmalıdır.

İnsanlar arası ilişkilerde güvenin hâkim olabilmesi için ahde vefa en önemli unsurdur. Bu yüzden Allah Teâlâ, Kur'an-ı Kerim'de, insanların toplum hayatının gereği olarak birbirlerine verdikleri sözleri mutlaka yerine getirmelerinin önemi üzerinde durarak şöyle buyurmuştur: "Verdiğiniz sözü yerine getirin. Sözlerinizden elbette sorumlusunuz."²

Her güzel haslette olduğu gibi, vefa konusunda da en güzel örnek, şahsiyet Hz. Peygamber (s.a.v.)'dir. Peygamber Efendimiz (s.a.v.), sözüne, kefaletine ve sadakatine son derece vefalıydı.

Allah Resûlü (s.a.v.) birine söz verdiğinde şartlar ne olursa olsun mutlaka onu yerine getirirdi. "Abdullah b. Ebi'l-Hamsa (r.a.) şöyle anlatıyor: "Henüz peygamberlik verilmeden önce Hz. Muhammed (s.a.v.) ile bir yerde buluşmaya karar verdik, fakat ben verdiğim sözü unuttum. Aradan üç gün geçtikten sonra hatırladım ve buluşacağımız yere gittim ki, Hz. Muhammed (s.a.v.) hâlâ orada bekliyor. Yanına yaklaştığımda bana şöyle dedi:"

"Abdullah nerede kaldın, bak bana eziyet ettin; üç gündür seni burada bekliyorum."³

Hz. Peygamber üç gün boyunca her gün söz verdiği saatte gelip o kişiyi beklemiştir. Hadis-i şerifte görüldüğü üzere Peygamber Efendimiz(sav) ahidine vefa göstermiştir.

Yine başka bir hadis-i şerifte buyrulduğu üzere;

"Peygamber Efendimiz(sav) Mekke'nin fethinden sonra Mekke'de 15 gün kalmışlardı. Bunun üzerine Ensâr'dan bazıları endişelenmiş, Hazret-i Peygamber (sav)'in bir daha Medine'ye dönüp dönmeyeceklerini düşünmeye ve aralarında bunu hüzünle konuşmaya başlamışlardı. Çünkü Allâh Teâlâ, O'na doğup büyüdüğü mübârek ve mukaddes yerin fethini nasîp buyurmuştu. Ensâr-ı Kirâm'ın bu tedirginliklerini sezen Hazret-i Peygamber (sav), onların yanına giderek: "-Konuştuğunuz nedir?" diye sordular.

Onların endişelerini öğrendikten sonra da büyük bir vefa örneği olarak şöyle buyurdular:

"-Ey Ensâr! Öyle bir şey yapmaktan Allah'a sığınırım. Ben sizin memleketinize hicret ettim. Hayatım hayatınız, ölümüm de sizin yanınızdadır."⁴

Bu vefayı, vefat hastalığında mescide son ziyaretinde minbere çıktıklarında muhacirlere:

“Ey muhâcirler! Ensar’a karşı iyi davranın! Onlar bir kıymettir. Onlar bana karşı sığınak olmuşlardı. İyilerine iyilikle muamele edin, kötülük yapanları da affedin!” buyurmak suretiyle o son demlerinde dahi tekrarladılar.

Peygamber Efendimiz (sav)’in değerli hanımı müminlerin annesi Hz. Hatice(r.a)’a da ömrü boyunca vefa göstermiştir. “Bir gün Sevgili Peygamberimiz (sav), Hazret-i Âişe ile beraberken huzûr-i saâdetlerine ihtiyar bir hanım gelir. Allah Rasûlü ona adını sorar. O da;

“Cessâme el-Müzeni” diye cevap verir. Bunun üzerine Efendimiz -Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem-, “çirkin” mânâsına gelen bu adı “güzel” anlamındaki yeni bir isimle değiştirerek “Hayır, senin adın “Cessâme” değil, Hassâne el-Müzeni”dir.” buyurur. Sonra da ihtiyar kadına hâlini hatırlar, pek çok iltifatlarda bulunur. Yaşlı hanım gittikten sonra Allah Rasûlü’nün ona gösterdiği ihtiram, ilgi ve alâkası dikkatinden kaçmamış olan Hazret-i Aişe merak ederek;

“-Bu yaşlı hanım kimdi yâ Rasûlâllah?” diye sorar. O da;

“-Hatice’nin arkadaşı olup onun sağlığında bize gelip giderdi. Kuşkusuz ahde güzel bir şekilde vefâ göstermek imandandır.” buyurur.⁵

Vefa hasletinin adeta neşvünema bulduğu Peygamber Efendimiz(sav)’in hayatı baştan sona bir vefâ sergisidir. Onun ışık tuttuğu rehber olduğu hayatımızda bizi yoktan var eden kulluk ile şereflendiren Rabbimize ve Rasulüne, O’nun ashabına, ailemize, akrabalarımıza, dostlarımıza, ecdadımıza ve din kardeşlerimize vefa göstererek bu hasletini gönüllere yerleştirmeliyiz. Vefa ikliminde bütün emanetlere karşı sadık, vefalı, sağlam karakterli güzel hasletlerle donanmış gelecek nesilleri yetiştirmeliyiz.

Merve YAYLALI

Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmeni

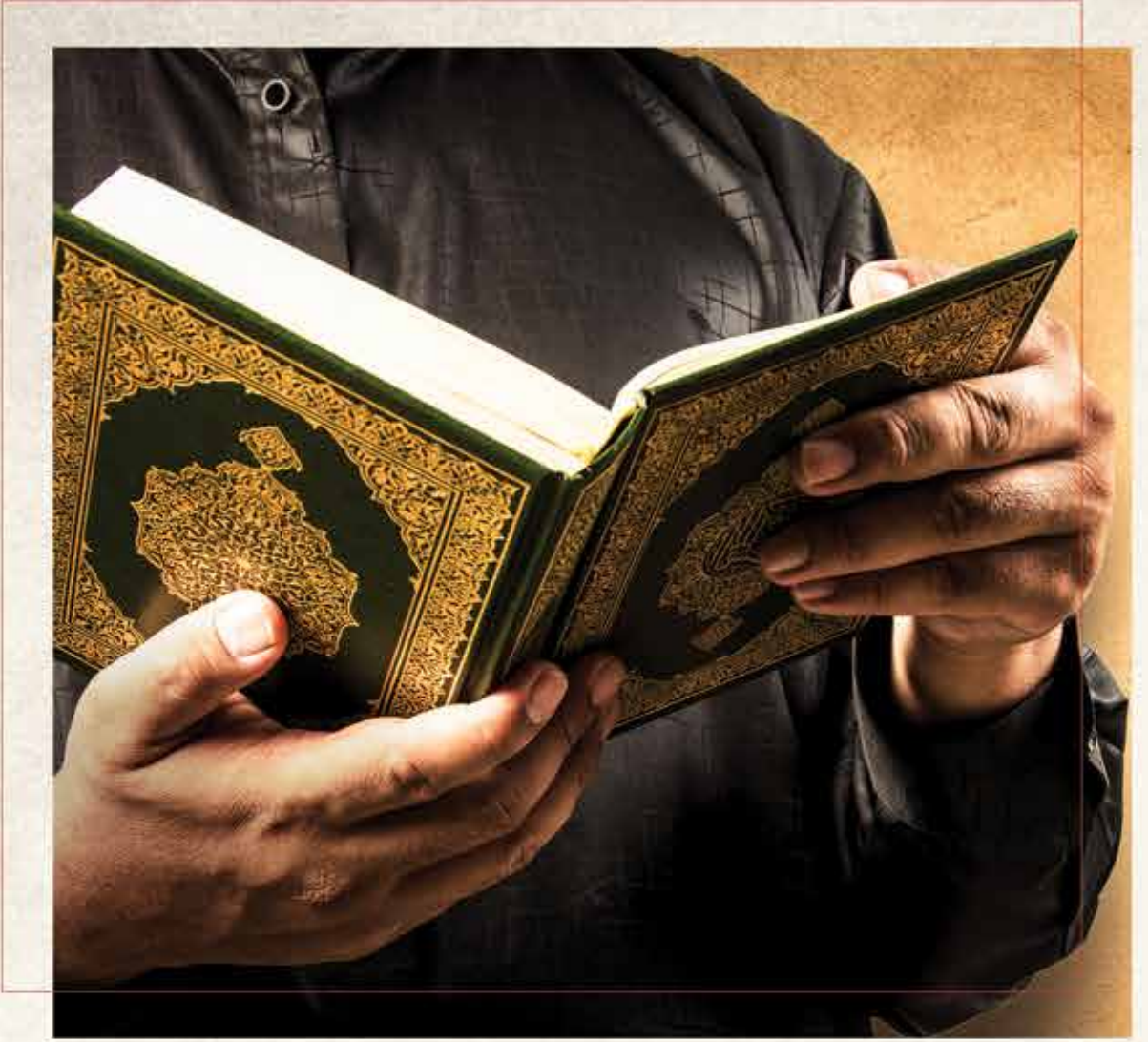
¹ el-A’râf 172

² İsra, 34

³ Ebu Davud, es Sünen, “Kitabu’l Edeb”,90

⁴ Müslim, Cihad, 84, 86; Ahmed,II,538

⁵ Hakim, Müstedrek, I,20

YARATICIYA

VEFA

Vefa... Gündelik dilde ve hayatımızda fazlasıyla yer edinen bir haslet...

Popüler olan ve fazla kullanılan şeyler uzun süre rağbet görmez toplumda. Geçici süre el üstündedir ve süresi geçtikten sonra hatıra gelmez. Bir de az bilinen, naif ve kıymetli olan şeyler vardır ki bunların hakkını yalnızca ehli verir, anlar kıymetini.

Peki vefa? Popüler midir yoksa naif bir hâl midir kelimelerin ötesinde? Ya da benliğimizde nasıl yer etmelidir? Sorunun cevabı hepimizde ortaktır muhtemelen. Ama biraz etrafımıza baktığımızda, vefanın her dönem, popülerliğini koruduğu halde bir kelimedenden öteye geçmediğini görürüz.

Hâl olarak ya da bir kod olarak benliğimize giydirdiğimizde o zaman bir şeylerin değiştiğini, vefanın ne demek olduğunu, idrakimize nasıl yer edindiğini çok iyi fark ederiz. Birçok haslette olduğu gibi...

Hâl böyle iken vefalılığın neden üzerimizde tam olarak yer edinmediği ya da yalnızca geçici popüler bir anlayışın ürünü olarak kalmasının sebebi gelmelidir aklı. Yaratıcı, insana hitap ettiği kitabın birçok yerinde "Akıl etmez misiniz?" sorusunu sorduğu halde bunun idrake nasıl getirileceğinin hesabı yapılmıyorsa, burada temel bir eksiklik ve de bir vefasızlık yok mudur? Öyle ise, Müslüman'a düşen temel vefalılık, önce âlemlerin tek ve yegâne sahibi Allah'a olmalıdır. Çünkü o Müslüman bilir ki, herhangi bir şahsa yaptığı vefasızlık Allah'a karşı yapılmış bir vefasızlıktır. Çünkü Allah'a vefalı insan bilir ki, bu dünyada hiçbir şey sonsuz değildir. Mal, can, şan, şöhrat sonsuz değildir. En önemlisi, insanın kendisi sonsuz değildir. Allah'a vefalı olan bunu bilir ve bunun idrakinde yaşar. Bu idrak ile vefalı kimse, hak yemediği gibi hak yenmesine razı gelmez, yalan söylemediği gibi söylenmesine karşı çıkar, kötülük yapmadığı gibi kötülüğe engel olur, fakiri, garibi korur ve kollar.

Öyleyse şunu rahatlıkla söyleyebiliriz ki, Allah'a karşı vefa idrakini oluşturan bir Müslüman'ın başka bir Müslüman ya da insana vefasızlık etmesi düşünülemez. Düşünülemez diyoruz çünkü Allah'a karşı sadece vefalı olan değil vefa idrakini oluşturan tabirini kullandık. Vefalı olmak/görünmek farklı idrak etmek farklıdır.

Tarihte hemen hemen her dönemde vefa örneği bulabiliriz. Ne olursa olsun vefasızlık etmeyen, kendinden çok karşısındakini düşünen, para ile satın alınamayan insanlara az da olsa rastlamak mümkündür. Ama biz Müslümanlar her olay ve durumda olduğu gibi âlemlerin efendisi Hz. Muhammet (sav)'e bakarak örnek almamız. Mademki temel vefalılık Allah'a vefa göstermekle olacak bu konuda da önderimiz efendimiz (sav) olacaktır.

Vefa, sonu Allah'a uzanan bir yokuştur. Merhum Akif'in deyimiyle o yokuşu düzlememek gerekir.

Nurullah DİLEK

Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmeni
Değerler Eğitimi Zümre Başkanı

VEFÂ: Bazen Bir Gözyaşının Adı

Onları yirmi yaşımın İstanbul'unda, gurbetimin ilk yılında tanıdım. Üsküdar'dan Kadıköy'e doğru giden otobüste sol cama yaslanan bir başın, içinden türlü endişeler geçen bir başın, her tümsekte inip kalkması kolay değildir. Kolay değildir kulaklıkta en içli nağmeleri ile "Neden geldim İstanbul'a?" diye sorması Erkan Oğur'un. Dik yokuşlara ve değişken iklime alışmaya çalışmak kolay değildir. Akşam, annenin demlediği taze çaya değil de yurdun kireç kokulu çayına varacak olmak kolay değildir.

Kolay değildi. "Kolay değil" diyordum ve yedi haftaya bir memleket göremezsem nefes alamıyordum "ağlayana bahtiyar" İstanbul'umda... "Ayrılık çıktığın evde değil. / Ayrılık çaldığın kapıda" diye mırıldanarak o sene haziranda doğum günümü bir yaş fazladan kutlasak diyordum, "zira bu yıl iki kere büyüdüm." Marketten üç elma, bir portakal tarttıracak kadar, muzun aslında pahalı bir meyve olduğunu öğrenecek kadar ve kendi greyfurtumu kendim soyacak kadar büyüdüm. Dedim ya sol cama yaslanan ve buharda kendine göre bir seffalık çizen başta, türlü düşüncelerle gidiyordum Üsküdar'dan Kadıköy'e; aynilikten yabancılaşa... Haydarpaşa'ya çok az kala, solda yükselen Siyami Ersek Hastanesi'nde iniyorum. Karanlık, soğuk bir hastane binası, cephesi denize bakan ve insanların içinde olmak istemediği tek bina olsa gerek burası.

Beyza... Dokuz aydır Siyami Ersek Hastanesi'nin Haydarpaşa'ya bakan penceresinden hayatı seyrediyor. Rengârenk dünyası, Portakal adında balığı ve nakil bekleyen tertemiz bir kalbi var. Hemşirenin getirdiği hapi en sevdiğim hap diyerek içiyor. Beraber bileklik yapıyoruz. O bize öğretiyor örmeyi... Bileklerinde ve ellerinde yarım kalmış bir çocukluk...

DENEME

Mavi en sevdiği renk, mavisini örüyoruz çocukluğunun... Kasım soğuşuna karşı odaya rengârenk iplerle bahar geliyor. Pembe Kur'ân'ından sureler okuyor Beyza. Melekler doluyor odaya, annesinin gözlerinin içine... Giderken bizi kapıya kadar uğurluyor Beyza. Bir dahaki sefere görüşmek üzere derken ağzımı kapatıyorum. Bir dahaki sefere evinde olursun inşallah Beyza...

Sema... Etamin etkinliğimizde babasına kafes işledi hastane kokan elleriyle... Neden kafes yapmak istedi ve neden kafesin iki kenarına da kelebek kondurdu ve neden kardeşinin adını söylerken sesini saklayarak "Umut" dedi. Sema'nın sessizliğini ve ellerini sevdim, ona şöyle dua ettim "Rabbim seni o işlediğin kelebekler gibi bu kafesten uçursun da, güneşlerin yüzüne gül ve saklamadan sesini, umudu haykır."

Ve Umut... Sema'nın kardeşinin ismi; Beyza'nın yan yataktan arkadaşısı, bağlı olduğu kendinden ağır makine ile de olsa şevkini kaybetmeden etkinliklere katılan Umut... Odası denize baktığı için şükreden Umut... "Millet bu manzarada yaşamak için kaç para veriyor abla, burada sadece çıkan yemekler biraz kötü o kadar" demişti bir keresinde. Rahatsızlığının arttığı dönemde bile gözleri ışıldayan on üç yaşındaki Umut.

Onlarla beraber geçirdiğim her vaktin sonrasında içimdeki putların devrildiğini hissediyordum. Gündelik telaşlarla cama yaslanan başım onlarla vedalaştıktan sonra ellerimin arasında kalıyordu bir müddet ve sonra şükür için secdede...

Yürek yamacıma konan ağırlı bir serçe oluyordu her seferinde ve "Neden geldim İstanbul'a" diye soran şarkıya cevap veriyordu; sarılacak kardeşin, saracak yaran varmış, diye. Yiyecek ekmeğin der gibi sanki bir ekmeğin nasibinden bahseder gibi.

Ziyaretlerimizin üzerinden mevsimler geçti, yaz geldi ve ben arkamda Beyza'yı, Sema'yı ve Umut'u bırakarak annemin taze demine, memleketimin yokuşsuz yollarına, boş otobüslere, kısa mesafelere, kahve fincanında bol köpüğe döndüm.

Aylardan hazırlandı ve ben dokuz aylık yurt hayatı sonrası iki yaş büyüdüğüm iddiasında ne denli boş bir laf ettiğimi, önce Umut'un sonra Sema'nın cennet bahçesine vardığı haberi ile anladım.

Yutkunamadım. Onların ne zaman geleceği belli olmayan nakil kalp için meçhul bir vakte doğru her saat büyüdüklerini, sevmedikleri hastane yemeklerinin mecbur kaldıkları her lokmasında yaş aldıklarını hatırladım. Yutkundum. O anda Sema'nın işlediği kafesten kelebekleri babasına doğru uçurdum. Umut'un penceresinin önüne erguvanlar kondurdum. Beyza'nın ise bir gün sıra bana da gelecek edasıyla yana düşürdüğü başına en mavisinden kurdele bağladım.

Yanağımı ıslatan her bir damlanın ismini Vefâ koydum ve o ismin hürmetine Allah'tan cennette her birinin gülüşlerini bana duyurmasını diledim.

Sizin adını "vefa" koyduğunuz bir gözyaşınız var mı?

Hümevra ÖZDEMİR

Rehber Öğretmen

“Kanınız kanım,
mezarlığınız mezarımdır.
Ben sizdenim, siz de
bendensiniz.
Düşmanlarınız düşmanım,
dostlarınız dostumdur.”

HZ.MUHAMMED (SAV)'DEN VEFA ÖRNEKLERİ

Vefa, sevilen veya sevilmesi gereken kimselere verilen değer bir nişanesidir, dostluk borcudur. Vefa, sözünün eri olmaktır, hatırlamaktır, iyiliği unutmamaktır, kendi sorumluluğunu hissetmektir. Vefa, Müslümanın en belirgin özelliklerindedir. Allah insanı, iman ve amel noktasından sözünü tutacak fıtratta yaratmıştır. Vefasızlık bu anlamda fıtrata ters düşmektir. Bizler sözünün eri ve borcuna sahip çıkan bir peygamberin ümmetiyiz. Bizim peygamberimizin borcuna sahip çıkması Muhammed'ül-Emin olmasından anlaşılır. Ancak insanın maddi borçlarından daha önemli bir borcu varsa o da gönül borcudur. Biz, sevgi ve şefkat peygamberinin ümmetiyiz. Dolayısıyla kıymet vermeyi, teşekkür etmeyi ve en önemlisi vefayı peygamberimizden öğreniriz.

Bunun en güzel örneği bizim için Mekke'nin Fethi'dir. Müslüman halk Mekke'yi fethetmeden önce Medineli halk Peygamberimize “eğer Mekke'yi fethersek bizi bırakıp gider misin Ey Rasûlullah?” demişlerdi. Rasûlullah (sav) da onlara “-**Kanınız kanım, mezarlığınız mezarımdır. Ben sizdenim, siz de bendensiniz. Düşmanlarınız düşmanım, dostlarınız dostumdur**” buyurmuştu. Müslümanlar Mekke'yi fethettiği zaman Müslüman halk önce büyük bir sevinç duydu. Artık özgürce Hac ve Umre ibadetlerini yapabilecekti. Muhacir halk artık özgürce vatanına gidip gelebilecekti. Ancak Medineli Müslümanları bir korku sarmıştı. Elbette Rasûlullah sözünü tutardı ama ya şimdi Hz. Muhammed (sav) onlarla beraber dönmez ve Mekke'de kalmak isterse onlar ne yaparlardı? Üstelik bu Allah Rasûlu'nun hakkıydı ve kalmak isterse de tabi ki haklıydı. Tüm bu endişeler içinde düşünen Müslüman kardeşlerinin yüreğine peygamberimiz su serpti ve Medineli halkla beraber döneceğini duyurdu.

Medineli Halk, Mekkeli Mü'min kardeşlerine ve Hz. Muhammed (sav)'e en zor zamanlarında hem evlerini hem yüreklerini açmışlardı. Elbette ki Mekkeli muhacirlerin Medineli Ensarlara bir borcu vardı ve bu maddi bir borç değil, bir gönül borcu yani vefa borcuydu.

Peygamberimiz ise Medineli Müslüman kardeşlerine onlarla beraber dönerek vefasını göstermiştir.

Şaziye NOYAN

Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi Öğretmeni

HİKAYELER

BİR VEFASIZLIK HİKAYESİ

Bir kurdu avcılar fena halde sıkıştırmıştır. Kurt ormanda oraya buraya kaçmakta, ancak peşindeki avcılar bir türlü ekememektedir. Canını kurtarmak için deli gibi koşarken bir köylüye rastlar. Köylü elinde yabasıyla tarlasına girmektedir. Kurt adamın önüne çöker ve yalvarmaya başlar:

“Ey insan! Ne olur yardım et bana, peşimdeki avcılardan kaçacak nefesim kalmadı, eğer sen yardım etmezsen biraz sonra yakalayıp öldürecekler.”

Köylü bir an düşündükten sonra yanındaki boş çuvalı açar, kurda içine girmesini söyler. Çuvalın ağzını bağlar, sırtına vurur ve yürümeye devam eder. Birkaç dakika sonra da avcılara rastlar. Avcılar köylüye bu civarda bir kurt görüp görmediğini sorarlar, köylü “görmedim” der ve avcılar uzaklaşır. Avcıların iyice uzaklaştığından emin olduktan sonra köylü sırtındaki torbayı indirir, ağzını açar, kurdu dışarı salar.

“Çok teşekkür ederim” der kurt. “Bana büyük bir iyilik yaptın.” “Önemli değil” der köylü ve tarlasına gitmek üzere yürümeye baslar.

“Bir dakika!” diye seslenir kurt:

“Çok uzun zamandır bu avcılardan kaçıyorum, çok bitkin düştüm, açım, kuvvetimi toplamam için bir şeyler yemem lazım ve burada senden başka yiyecek bir şey yok.”

Köylü şaşırır: “Olur mu! Ben senin hayatını kurtardım!”

“Yapılan iyiliklerden, verilen hizmetlerden daha çabuk unutilan bir şey yoktur” der kurt. “Ben de kendi çıkarım için senin iyiliğini unutmak ve seni yemek zorundayım.”

Bir süre tartıştıktan sonra, ormanda karşılarına çıkacak olan ilk üç kişiye bu konuyu sormaya ve ona göre davranmaya karar verirler. Karşılarına önce yaşlı bir kısrak çıkar.

“Ne vefası” der kısrak. “Ben sahibime yıllarca hizmet ettim, arabasını çektim, taylar doğurdum, gezdirdim. Ve yaşlanıp bir işe yaramadığımda beni böylece kapıya koydu.”

Bir sıfır öne geçen kurt sevinirken bir köpeğe rastlarlar. “Ben hizmetin değerini bilen bir efendi görmedim” der köpek. “Yıllardır sadakatle hizmet ederim sahibime, koyunlarını korurum, yabancılara saldırırım ama o beni her gün tekmeler, sopayla bana vurur.”

Kurt köylüye döner:

“İşte gördün” der. Köylü de son bir çabayla “Ama üç diye konuşmuştuk, birine daha soralım, sonra beni ye” diye cevap verir.

Bu kez karşılarına bir tilki çıkar. Başlarından geçenleri, tartışmalarını anlatırlar. Tilki hep nefret ettiği kurda bir oyun oynayacağı için keyiflenir.

“Her şeyi anladım da” der tilki “Bu küçücük torbaya sen nasıl sığdın?” Kurt bir şeyler söyler, tilki inanmamış gibi yapar.

“Gözümle görmeden inanmam.”

İşin sonuna geldiğini düşünen kurt torbaya girer girmez, tilki köylüye işaret eder ve köylü torbanın ağzını sıkıca bağlar.

Köylü eline bir taş alır ve “Beni yemeye kalktın ha nankör yaratık” diyerek torbanın içindeki kurdu bir süre pataklar. Sonra tilkiye döner;

“Sana minnettarım beni bu kurttan kurtardın” der. Tilki de, “Benim için bir zevkti” diye cevap verir.

O an köylünün gözü tilkinin parlak kürküne takılır, bu kürkü satarsa alacağı parayı düşünür ve hiç beklemeden elindeki taşı kafasına vurup tilkiyi öldürür. Sonra da torbanın içindeki kurdu ayağıyla dörter:

“Haklıymışsın kurt, yapılan iyilikten daha çabuk unutilan bir şey yokmuş...”

AHDE VEFA

Hız. Ömer arkadaşlarıyla sohbet ederken, huzura üç genç girerler ve derler ki;

-Ey halife! Bu aramızdaki arkadaş bizim babamızı öldürdü ne gerekiyorsa lütfen yerine getirin.

Bu söz üzerine Hız. Ömer suçlanan gence dönerek:

-“Söyledikleri doğru mu?” diye sorar.

Suçlanan genç der ki; “Evet doğru.” Bu söz üzerine Hız. Ömer:

-“Anlat bakalım nasıl oldu?” diye sorar.

Bunun üzerine genç anlatmaya başlar ve şöyle der;

“Ben bulunduğum kasabada hali vakti yerinde olan bir insanım. Ailemle beraber gezmeye çıktık. Kader bizi arkadaşların bulunduğu yere getirdi. Hayvanlarımın arasında bir güzel atım var ki dönen bir defa daha bakıyor. Ne yaptıysam bu arkadaşların bahçesinden meyve koparmasına engel olamadım. Arkadaşların babası içerden hışımla çıktı atıma bir taş attı ve atım oracıkta öldü. Nefsime bu durum ağır geldi. Ben de bir taş attım babası öldü. Kaçmak istedim, fakat arkadaşlar beni yakaladı. Durum bundan ibaret” dedi.

Bu söz üzerine Hız. Ömer söyleyecek bir şey yok bu suçun cezası idam, madem suçunu da kabul ettin...

Bu sözden sonra delikanlı söz alarak:

-“Efendim bir özrüm var. Ben memleketinde zengin bir insanım babam rahmetli olmadan bana epey bir altın bıraktı. Gelirken kardeşim küçük olduğu için saklamak zorunda kaldım. Şimdi siz bu cezayı infaz ederseniz yetimin hakkını zayı ettiğiniz için Allah indinde sorumlu olursunuz.

Bana üç gün izin verirsiniz ben emaneti kardeşime teslim eder gelirim. Bu üç gün için de yerime birini bulurum” der.

Hız. Ömer dayanamaz ve der ki:

-“Bu topluluğa yabancı birisin, senin yerine kim kalır ki?”

Hız. Ömer arkadaşlarıyla sohbet ederken, huzura üç genç girerler ve derler ki;

-Ey halife! Bu aramızdaki arkadaş bizim babamızı öldürdü ne gerekiyorsa lütfen yerine getirin.

Bu söz üzerine Hız. Ömer suçlanan gence dönerek:

-“Söyledikleri doğrumu?” diye sorar.

Suçlanan genç der ki; “Evet doğru.” Bu söz üzerine Hız. Ömer:

-“Anlat bakalım nasıl oldu” diye sorar.

Bunun üzerine genç anlatmaya başlar ve şöyle der;

“Ben bulunduğum kasabada hali vakti yerinde olan bir insanım.

Ailemle beraber gezmeye çıktık. Kader bizi arkadaşların bulunduğu yere getirdi. Hayvanlarımın arasında bir güzel atım var ki dönen bir defa daha bakıyor. Ne yaptıysam bu arkadaşların bahçesinden meyve koparmasına engel olamadım. Arkadaşların babası içerden hışımla çıktı atıma bir taş attı ve atım oracıkta öldü. Nefsime bu durum ağır geldi. Ben de bir taş attım babası öldü. Kaçmak istedim, fakat arkadaşlar beni yakaladı. Durum bundan ibaret” dedi.

Bu söz üzerine Hız. Ömer söyleyecek bir şey yok bu suçun cezası idam, madem suçunu da kabul ettin...

HİKAYELER

Bu sözden sonra delikanlı söz alarak:

-“Efendim bir özrüm var. Ben memleketinde zengin bir insanım babam rahmetli olmadan bana epey bir altın bıraktı. Gelirken kardeşim küçük olduğu için saklamak zorunda kaldım. Şimdi siz bu cezayı infaz ederseniz yetimin hakkını zayi ettiğiniz için Allah indinde sorumluluğunuz. Bana üç gün izin verirsiniz ben emaneti kardeşime teslim eder gelirim. Bu üç gün için de yerime birini bulurum” der.

Hız Ömer dayanamaz ve der ki:

-“Bu topluluğa yabancı birisin, senin yerine kim kalır ki?”
Sözün burasında genç adam ortama bir göz atarak şöyle der;

-“Bu zat benim yerime kalır.”

O zat Hz peygamber (s.a.v) efendimizin en iyi arkadaşlarından, daha yaşarken cennetle müjdelenen Amr ibni Asr’dan başkası değildir. Hz. Ömer Amr’a dönerek;

-“Ey Amr delikanlıyı duydun!” der.

O yüce sahibi:

-“Evet, ben kefilim” der ve genç adam serbest bırakılır.

Üçüncü günün sonunda vakit dolmak üzeredir ama gençten bir haber yoktur. Medine’nin ileri gelenleri Hz. Ömer’e çıkarak gencin gelmeyeceğini, dolayısıyla Amr ibni Asr’a verilecek idamın yerine, maktulün diyetinin verilmesini teklif ederler. Fakat gençler razı olmaz ve “babamızın kanı yerde kalsın istemiyoruz” derler.

Hız Ömer kendinden beklenen cevabı verir ve der ki;

-“Bu kefil babam olsa fark etmez. Cezayı infaz ederim.”

Hız Amr ibni Asr ise tam bir teslimiyet içerisinde;

-“Biz de sözümüzün arkasındayız” der.

Bu arada kalabalıkta bir dalgalanma olur ve insanların arasından genç görünür.

Hız Ömer gence dönerek der ki;

-“Evladım gelmeme gibi önemli bir fırsatın vardı neden geldin?”

Genç vakurla başını kaldırır ve:

-“Ahde vefasızlık etti demeyiniz diye geldim” der.

Hız Ömer başını bu defa çevirir ve Amr ibni Asr’a der ki;

-“Ey Amr! Sen bu delikanlıyı tanıyorsun nasıl oldu da onun yerine kefil oldun?”

Amr ibni Asr :

-“Bu kadar insanın içerisinde beni seçti, insanlık öldü dedirtmemek için kabul ettim” der.

Sıra gençlere gelir derler ki;

-“Biz bu davadan vazgeçiyoruz.”

Bu sözün üzerine Hz. Ömer:

-“ Biraz evvel babamızın kanı yerde kalmamıştı diyordunuz ne oldu da vazgeçiyorsunuz?”

Gençlerin cevabı dehşetlidir:

- “Merhametsiz insan kalmadı demeyiniz diye.”

ANNE BABAYA VEFA

“Allah Rasûlü (sallâllâhu aleyhi ve sellem), Efendimiz, anne-babaya karşı vefâlı olmaya ayrı bir ehemmiyet vermiştir.

Nitekim bir defasında uzun bir yolculuğun ardından kendisiyle birlikte cihâda katılmak maksadıyla yanına gelen genç şöyle demiştir;

“-Anne-babamı arımdan ağlar bırakıp sana geldim yâ Rasûlallah!”

Peygamber (sav) ise;

“-Onların yanına geri dön ve ikisini de nasıl ağlattıysan öylece güldür!” buyurmuştur.”

YAŞLI BİR ADAMIN EŞİNE OLAN VEFASI

“Yaşlı bir adama sokakta yürürken bisikletli çarpmış ve adam hafif yaralanmış. Etraftakiler onu hastaneye götürmüşler. Hemşireler, “röntgen çekerek her hangi bir kırık veya çatlak olup olmadığını inceleyeceklerini” söylemişler.

Yaşlı adam huzursuzlaşmış, “acelesi olduğunu, röntgen istemediğini” söylemiş.

Hemşireler merakla acelesinin nedenini sormuşlar.

“Eşim huzurevinde kalıyor. Her sabah birlikte kahvaltı etmeye giderim, gecikmek istemiyorum.”

Hemşire “Eşinize haber iletir gecikeceğinizi söyleriz” deyince;

Yaşlı adam üzgün bir ifade ile:

“Ne yazık ki karım Alzheimer hastası; hiç bir şey anlamıyor, hatta benim kim olduğumu dahi bilmiyor” demiş.

Hemşireler hayretle:

“Madem sizin kim olduğunuzu bilmiyor neden her gün onunla kahvaltı yapmak için koşuşturuyorsunuz?” diye sormuşlar.

Adam cevaplamış:

“Ama ben onun kim olduğunu biliyorum.”

PEYGAMBER (S.A.V.)'İN HZ. EBUBEKİR'E OLAN VEFASI

Bir gün Hz. Ebu Bekir diz kapağı görülecek şekilde elbisesinin eteğini toplayarak büyük bir telâşla Allah Rasûlünün huzuruna gelmişti. Hz. Ebu Bekir selâm verdi, ardından:

“-Yâ Rasûlallah! Hattab oğlu Ömer'le tartıştık. Ben biraz ileri gittim. Ancak sonra pişman oldum, Ömer'den özür diledim, fakat kabul etmedi. Ben de sana geldim.” dedi. Bunun üzerine Rasûlullah (sav) efendimiz üç kere; “-Allah seni bağışlasın Ebu Bekir!” buyurdu.

Önce Hz. Ebu Bekir'in özrünü kabul etmeyen Hz. Ömer de pişman olmuş ve onun evine gitmişti. Evde olmadığını öğrenince Peygamber efendimizin huzuruna geldi ve selâm verdi. Hz. Ebu Bekir o esnada mescitte idi. Ancak Peygamber efendimizin ona karşı tavrı değişti. Bunu fark eden Hz. Ebu Bekir endişelendi, dizleri üzerine çöktü; “-Yâ Rasûlallah! Vallahi, ben ileri gittim.” dedi. Bunun üzerine Hz. Peygamber orada bulunan herkese hitaben şöyle buyurdu:

“-Şüphesiz ki Allah, beni size peygamber göndermişti. Bunu size tebliğ ettiğimde hiçbiriniz beni tasdik etmemiştiniz. Ebu Bekir ise; “Doğru söyledin!” demiş ve bana canıyla malıyla yâr ve yardımcı olmuştu.” Sonra Rasûlullah (sav) efendimiz şu sözleri iki defa tekrar etti:

“-Şimdi sizler dostumu bana bırakırsınız değil mi?” Bunu işiten ashap, Hz. Peygamber'in hatırı için Hz. Ebu Bekir'e özel bir saygı göstermeye başladı ve bir daha onu hiç kimse incitmedi.

MERHUM MEHMET AKİF'TEN

“Mehmet Akif, kızının nikâh akdine çok sevdiği ahabından olan Bosnalı Ali Şevki Efendi'yi davet etmiş. Yaşlı Hoca Efendi bu davete biraz geç gelmiş ve gecikme sebebi olarak da Vefa Yokuşu'ndan çıkışının biraz vakit aldığını söylemiş. Merhum Akif de bu yerinde mazereti, yerinde bir hakikatle mezcederek mütebessim ve manidar şekilde şöyle cevaplamış:

“-Hangi Vefa Yokuşu'ndan bahsediyorsun hoca efendi? Şimdiki nesil, o yokuşu çoktan düzledi.”

اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ وَأَوْفُوا بِعَهْدِي أَوْ فِ بِعَهْدِكُمْ وَإِيَّايَ فَارْهَبُون

"...Bana verdiğiniz sözde durunuz ki,
size verdiğim sözde durayım."

Bakara 4

AYET-İ KERİME'NİN AÇIKLAMASI

Vefa, sözlükte "bir şeyi yerine getirmek sözünde durmak, bağlılık" gibi anlamlara gelir. Ahlaki bir terim olarak, görülen iyilikleri unutmama, iyilikte bulunanlara misliyle veya daha fazlasıyla karşılık vermek demektir.

En büyük vefakârlık yüce yaratıcıyı tanımak, verdiği nimetlerin kıymetini bilmek, kulluk görevlerini eksiksiz yerine getirmektir.

Bu ayetten de anlayacağımız üzere asıl vefa Allah'a yapılmaktadır. O'nun bize vermiş olduğu nimetlere karşı vefalı olmalı ve bizden istediklerini yerine getirmeliyiz. Çünkü vefalı olmak bunu gerektirir.

❁ "Muhakkak ahde vefa imandandır." ❁

(Hadis-i Şerif, Hâkim,
el-Müstedrek)

HADİS-İ ŞERİFİN AÇIKLAMASI

Mümin olmanın özelliklerinden birisi de Ahde vefalıdır. Vefanın en büyük muallimi olan Efendimiz (s.a.s.)'in hayatında her alanda vefa izleri bulmak mümkündür.

Ahde vefa; insanın Allah'a karşı, insanın kendisine karşı, insanın dostlarına karşı, insanın akrabalarına karşı, insanın düşmanlarına karşı vefası olarak çeşitli kısımlara ayrılabilir.

1-İnsanın Allah'a karşı vefası, her şart ve durumda imanın ahlaki olan güven duygusunu zedelememesi, vâd edilene kesinlikle inanması ve en zor anlarda bile duadan geri durmamasıdır. Rabbine karşı vefalı ol ki; vefa görebilesin, Allah'ın yardımını karşında bulabilesin.

2-İnsanın kendisine karşı vefası, her şart ve durumda ilkelerine uygun davranması, rûzgâra göre şekillenmemesi, istikamet ve istikrar üzere olmasıdır. Kendine karşı vefalı ol ki; dosdoğru yolun yolcusu olabilesin, düşmanların bile seni takdir edebilsin

3-İnsanın dostlarına karşı vefası, her şart ve durumda yapılan iyilikleri unutmaması, o iyiliklere ya misli ile ya da daha güzeli ile karşılık vermesidir. Kendisine yapılan yanlışları da unutup kin beslememesidir.

4-İnsanın akrabalarına karşı vefası, her şart ve durumda sıla-i rahimi (Akrabayı gözetip, kollamak) koruması, karşılık bulmasa bile Allah için onların eziyetlerine katlanmasıdır. Akrabalarına karşı vefalı davranmalısın ki; onlara Allah'ın mesajlarını iletebilesin.

YÜREKDEDE İLE PADİŞAH

CAHİT ZARİFOĞLU

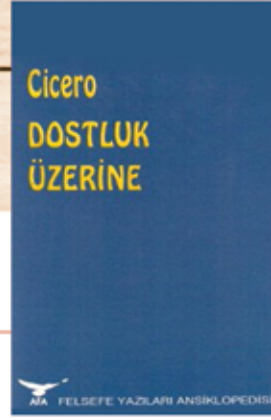

Yürekdede ile Padişah, Cahit Zarifoğlu'nun çocuklar için yazdığı masalsı anlatımı olan bir eserdir. Eserde dünyaya geliş amacımız, kulluk, saf ve temiz kalpli olmak, kendinden başkasını düşünmek, misafirperverlik, sadakat ve vefa gibi değerli hasletlerden bahsetmektedir yazar.

Eşeğini kaybeden Yürekdede, pazardan küçük bir deve satın alır. Her yıl çıktıkları yaylaya gitmek üzere hanımı Ayşe Nine ile yola çıkarlar. Az giderler, uz giderler, dere tepe düz giderler. Konakladıkları yerde atıllar çıkar karşlarına. Onları doyurmak için "bir güzel söz, bir sevgiye" aldığı deveciği keser Yürekdede. Padişahın atılların arasında olduğunu fark edemezler. Saraya davet edilirler.

DOSTLUK ÜZERİNE

CİCERO

Cicero'nun felsefi yapıtlarından biri olan Laelius ya da De Amicitia (Laelius ya da Dostluk Üzerine) İ.Ö. 44 yılında yazılmıştır. Diyalog biçiminde olan bu kitaptaki konuşma, İ.Ö. 129 yılında geçer. Dostunu kaybetmiş bir bilge olan Laelius'un konuşmaları şeklindedir. Cicero konuya iki insan arasındaki ilişkiler açısından yaklaşır. Dostluğu var kılan sahip olduğumuz erdemlerdir.

Cicero dostluk için; "İyi günlerinde senin kadar sevinecek biri olmasaydı, mutluluğundan ne zevk alırdın. Kara günlerinde senden çok üzülecek bir dostun olmasaydı, o günlere katlanmak zor olurdu" der. Cicero'ya göre doğadan sevgi bağı ve yakınlık kaldırılsa hiçbir ev, hiçbir kent ayakta duramaz. Tarım bile yapılamaz.

BEYHUDE ÖMRÜM

MUSTAFA KUTLU

İnsan bu dünyaya niçin gelir? Herhâlde bir bahçe kurmaya... Mustafa Kutlu'ya ait bir hikâye kitabı olan Beyhude Ömrüm, genel itibarıyla Türkiye'deki göç olgusundan, köylerin boşalmasından, sosyal bir vakadan bahsediyor. Hikâyenin kahramanı toprağa olan derin vefası ile kuş uçmaz - kervan geçmez - ot bitmez dağlar başında bir "bahçe" kurmak için çırpınır.

Mustafa Kutlu Beyhude Ömrüm ile toprağa vefayı anlatır. Bir bahçe kurma işindeki ciddiyeti emek vermeyi... Çünkü "Allah insanı topraktan yarattı: "Ki O, her şeyin yaratılışını en güzel yapan ve insanı yaratmaya, ilk defa tinden (nemli topraktan) başlayandır." (Secde/7) İnsan topraktan yaratılmıştır bu yüzden insan için toprak kutsal bir ögedir. Toprağa karşı vefalı olmalıdır.

DOSTLUK ÜZERİNE

FETHİ GEMUHLUOĞLU

Yakın tarihimize bir gönül ve hizmet adamı olarak damgasını vuran Fethi Gemuhluoğlu, ülkesinin selameti adına geniş ufuklu, erdemli ve bilgili insanlara ihtiyaç olduğuna inanan ve hayatını bu insanları ortaya çıkaracak şartları oluşturmaya adanmış, dost zengini bir Anadolu bilgesiydi.

Fethi Gemuhluoğlu'nun 22 Kasım 1975 tarihinde irticalen yaptığı "Dostluk Üzerine" adlı tarihi ve öngörülerle dolu konuşması bu kitaba adını veriyor. Arapgir Postası başta olmak üzere, Gemuhluoğlu'nun diğer gazete ve dergilerle yer alan yazılarının, oğluna yazdığı mektupların, birer "atasözü" niteliğindeki sözlerinin ve ölümünün ardından onun hakkında kaleme alınan yazıların toplandığı kitap, Gemuhluoğlu'nun yeni nesillere tanıtılması için değerli bir kaynak...

ÇÖL DENİZ

SİBEL ERASLAN

"Hepimizin bir ahının, bir hevesinin takılı kaldığı bu dünya, iç içe geçmiş hikâyelerin yumağıdır"

Sibel Eraslan Çöl Deniz kitabında, Hz. Muhammed (s.a.v.)'i Peygamber olmadan önce tanıyan, seven peygamberlik geldiği zaman ise O'na ilk iman eden, sadakatin, şefkatin, vefanın, sevginin, güvenin ve daha birçok güzel hasletin zirve bulduğu müminlerin annesi Müslüman hanımlar için emsalsiz bir örnek olan Hz. Hatice'nin hayatına farklı bir bakışı ile anlatıyor.

Hz. Hatice vefat edene dek ömrünü, malını, dünyaya ait her şeyini vefayla bağlı olduğu ve kendisine vefayla bağlı olan Son Peygamber Hz. Muhammed (s.a.v.) için harcamıştır.

BU ÇAĞRI SANADIR

Bir damla SU gönder bana
Eğer gönderebilirsen
Ana sütü gibi tertemiz olsun
Bir damlası Karadeniz
Bir damlası Akdeniz olsun

Bir avuç TOPRAK gönder bana
Edirne koksun, Ağrı koksun
Her zerresi burcu burcu
Türkiye koksun
Anadolu'dan çağrı koksun

Bir dilim EKMEK gönder bana
Yiyince lezzetini hissedeyim
Bereketini hissedeyim
Köy köy, tarla tarla
Memleketimi hissedeyim

Bir demet ÇİÇEK gönder bana
Renkleri;
Sarı, kırmızı, beyaz ve mavi olsun
Râyhâsı, estetiği
semâvi olsun

Bir tutam SEVDA gönder bana
Veysel Garani'nin, Yunus Emre'nin
Sevdasından olsun
Mevlâna'nın Mevlâ'sından olsun
Sevdâların hasından olsun

Bir RÜYA gönder bana
Yürürken, otururken
Güneşi, Ayı seyredeyim
Aradan kalsın tüm duvarlar
Mâverâyı seyredeyim

Bir damla ALİNTERİ gönder bana
Yazdığın ŞİİRLERİ gönder bana
Okumaya ihtiyacım var...

Abdurrahim Karakoç

ACABA

Uyuyan göllere ay ışığında
Sevginin resmini çizsem kim anlar?
Tomurcuk ayrılıp, gül açtığında
Yağmurun saçını çözsem kim anlar?

Bir mekân kaplamış ne varsa nerde
Kendi ötesini saklar her perde
Sonsuzluğun sona erdiği yerde
Huduttan bir kulaç kazsam kim anlar?

Aşk, kömür beyazı; kin, süt karası
Eklenir yarama her dost yarası
Et oldum bıçakla kemik arası
Cellatla ahdimi bozsam kim anlar?

Doğumda yalan var, ölümden gerçek
Bir şeyler anlatır balık, kuş, çiçek
Kırk gönülleri toplayıp tek tek
Toplayıp göğsüme dizsem kim anlar?

Gün geldi zamanı gömdüm kabire
Dağ oldu aklımın verdiği fire
Bağlasam telaşı çelik zincire
Sabrın derisini yüzsem kim anlar?

İçte deprem olur dışın düğümü
İhlâssız çözülmez işin düğümü
Aklımdan geçeni, düşündüğümü
Okusam kim dinler, yazsam kim anlar?

Abdurrahim Karakoç

ANNEME MEKTUP

"Ben bu gurbete ile düştüm düşeli,
Her gün biraz daha süzülmekteyim.
Her gece, içinde mermer döşeli,
Bir soğuk yatakta büzülmekteyim.
Böylece bir lâhza kaldığım zaman,
Geceyi koynuma aldığım zaman,
Gözlerim kapanıp daldığım zaman,
Yeniden yollara düzülmekteyim.
Son günüm yaklaştı görünesiye,
Kalmadı bir adım yol ileriye;
Yüzünü görmeden ölürsem diye,
Üzülmekteyim ben, üzülmekteyim."

Necip Fazıl Kısakürek

"Bülbülden vefa ummayın, çünkü her dem başka bir gül üzerinde öter."

Sâdi

"Dostlarını daima vefa ile hatırla can, arayan sen ol bulan sen, tanıyan sen ol kucaklayan sen, kula vefası olmayan hakka vefası olmaz."

Mevlânâ Celaleddîn-i Rumî

"Aklını başına al da, fani olan bu dünya zindanında kimseden vefa arama! Bu dünyanın vefası bile vefasızdır."

Mevlânâ Celaleddîn-i Rumî

"Cömertlik olmayınca malın, vefa olmayınca arkadaşın hayrı yoktur."

Ahmet bin Kays

"Her kimden vefa istediysem ondan ceza gördüm; kimi gördüysem vefasız dünyada, onun vefasızlığını da gördüm."

Fuzûlî

"Vefasızın meclisinde bade içilmez."

Ziya Paşa

"Vefasız dünya diye yakınıp durma; Dünya elindeyken tadını çıkarsana!

Herkese vefalı olsaydı dünya, sıra mı gelirdi senin yaşamana?"

Ömer Hayyam

En vefakâr dostumuz gölgemizdir, o da yoldaşlık etmek için güneşli havayı bekler.

Cenap Şehâbeddîn

ERTUĞRUL 1890

Yönetmen:

Mitsutoshi Tanaka

Oyuncular:

Masaaki Uchino, Kenan Ece, Shiori Kutsuna, Alican Yücesoy, Yui Natsukawa, Uğur Polat, Yukiyoşi Ozawa, Mehmet Özgür, Deniz Oral, Tamer Levent

Tür:

Tarihi, Dram

II. Abdülhamid zamanında yaşanan tarihi bir hadisenin beyaz perdeye yansımış halidir Ertuğrul 1890. Ertuğrul 1890 filmi iki ülkenin yani Japonya ve Türkiye'nin dostluğunu pekiştiren iki tarihi olayı anlatır. 1887 yılında Japon heyetinin İstanbul'u ziyaret etmesinin ardından Osmanlı firkateyni olan Ertuğrul Japonya'ya gider. Ertuğrul firkateyni Japonya'da büyük bir sevinçle karşılanır, heyet görüşmeler sona erdikten sonra Japonya'dan geri dönmek için yola çıkar ve şiddetli bir fırtınaya yakalanır, kayalıklara çarpar. Ertuğrul firkateyninin yaptığı kaza sonucu 681 kişi sulara gömülür. Firkateynden yalnızca 69 kişi sağ kalır. Yaralılar sahile ulaştığında Japon köylüler kurtarma çalışmaları başlatıp yaralıları misafir ederler. İlerleyen yıllarda Türk-Japon dostluğuna atfen kazanın yaşandığı bölgeye ant dikilir.

Yaşanan acı hadiseden 100 yıl sonra 1985 yılında İran-İrak savaşı esnasında ise; Saddam'ın emriyle Tahran havaalanının 24 saat içinde kapatılacağı duyurur. Bunun üzerine Japonya dışında bütün ülkeler uçaklarını göndererek kendi vatandaşlarını Tahran'dan çıkarır. Bu durumu öğrenen dönemin başbakanı Turgut Özal'ın talimatıyla, Tahran'dan tanınan sürenin bitimine yakın pilot Ali Özdemir'in yönettiği Türk uçağı Tahrandaki 215 Japon yolcuyla kurtarır.

İki ülke arasındaki bir dostluk ve vefa hikâyesidir Ertuğrul 1890. İki halkın insanların da zor anda düşündüğü tek şey vardır: Nereli olduklarının önemi var mı? Bu bir insanlık görevi. İnsanlığın kalbi o ülkeyi taşır.

Hachiko Bir Köpeğin Hikayesi

Daha önce 1987 yılında Hachiko Monogatari isimli Japon filmine konu olan hikâye 2009 yılında Amerikalı yapımcılar tarafından yeniden yorumlanmış ve "Hachiko Bir Köpeğin Hikâyesi" olarak gösterime girmiştir. Hachiko vefa ve sadakatin bir örneği olarak, beyaz perdede karşımıza çıkmaktadır.

Film Japonya'dan gönderilen Akita cinsi yavru köpeğin tren istasyonunda kaybedilmesi ve Parker isimli bir profesörün köpeği bulmasıyla başlar. Profesörün eşi ilk başta "sadece sahibini bulana kadar bizim evde kalacak" dese de asılan ilanlara rağmen köpeğin sahibi hiçbir zaman bulunamaz. Bu geçen sürede Parker ile ailesi köpeğe iyice bağlanırlar. Hachi, Parker hergün işe giderken yanında gidip onu uğurlar ve dönüşte karşılar. Fakat bir gün Hachi onunla gitmek istemez ve Parker'ın da gitmesini istemez işte o gün Parker kalp krizi geçirir ve hayatını kaybeder. Profesörün hayatını kaybetmesinden sonra Hachi istasyona gider ve profesörün gelmesini bekler başkaları onu sahiplense de yanlarında durmaz her gün aynı saatte kaçarak istasyona döner, profesörün ölümünden itibaren tam 9 yıl istasyonda sahibini bekleyen Hachi en sonunda istasyonda hayata gözlerini kapar.

Benim Dünyam

Benim Dünyam, Uğur Yücel'in yönettiği 2013 yapımı sinema filmidir. Başrollerinde Beren Saat ve Uğur Yücel'in yer aldığı filmde Helen Keller'in otobiyografik romanı Yaşadığım Dünya'dan uyarlanan 2005 yapımı Hint yapımı Siyah'ın (Black) yeniden uyarlanmıştır.

8 yaşına kadar hayatla ilgili hiçbir şey bilmeden yaşayan Ela ile aynı durumdaki ablasını trajik bir biçimde yitirdikten sonra hayatını engellilere adanmış Mahir Hoca'nın yollarının kesişmesiyle, siyahtan beyaza giden bu yolculuğunda sadece bir kelimeye yer yoktur: İmkânsız. Film, Mahir Hoca'nın karanlığın içindeki Ela'nın elinden tutarak onu üniversite sıralarına kadar taşıyışını ve Ela'nın umut ve vefa hikâyesini anlatıyor.

Benim Dünyam; sadece karanlığı görebilenlere, karanlığın anlamını baştan yazdıranların hikâyesidir.

Er Ryan'ı Kurtarmak

Film, Yüzbaşı John H. Miller ile birlikte bulunan askerlerin II. Dünya savaş sırasında dört çocuğu olan ve bu dört çocuğundan üçünü savaş esnasında kaybetmiş bir annenin dördüncü oğlu olan James Francis Ryan isimli askeri cephelede bulmaya çalışırken, başarılarında geçenleri konu almaktadır. Dört çocuk annesi, kaybettiği üç oğlunun ardından fazlasıyla yaralanmıştır. Şimdi tek bir isteği vardır; o da hayatta kalan tek oğlunun savaştan sağ olarak dönmesi. Başkan tarafından verilen bir emirle, James Ryan'ın ne pahasına olursa olsun bu savaştan sağ çıkması sağlanacaktır. Normandiya çıkarmasının yapıldığı gün, sekiz kişilik bir asker birliği farklı bir göreve, Ryan'ı kurtarma görevine atanır. Ancak Yüzbaşı John Miller tarafından yönetilen bu birim, can pazarının yaşandığı bu zorlu ortamda hakikatli bir yaşam mücadelesine atılacak; tek bir adamı kurtarmak için sekiz kişinin hayatının tehlikeye atılmasının meşruluğunu sorgulayacaktır. Bu arayışta sekiz kişilik ekip birbirine can yoldaşı olacak ve sebebi yok düşünmenin vakti geldi ölmenin diyerek yola koyulacaklar. Filmde savaşın insanları çok yoğun bir duygu bağı ile şekillendirmesi insanın kendi vatani için ne pahasına olursa olsun canını ortaya koymasını anlatıyor.

01-“MEVLANA TORUNLARI; ŞEHRİN GENÇLERİ ” KOMPOZİSYON YARIŞMASI

“Vefa nedir, bilir misin?

Vefa, arkanda bıraktığını, giderken yaktığını
yabana atmamandır.

Vefa; dostluğun asaletine sır, dua sonrası verilen sözlere,
hayallere ihanet katmamandır.

Vefa; ötelerin sonsuz mükâfatı karşısında,
cehennemi hafife almaman,
ulvi güzellikleri dünyaya satmamandır.”

(MEVLANA CELÂLEDDİN RÛMİ)

Mevlana'nın yukarıda verilen sözünden yola çıkarak
vefa hakkında bir kompozisyon yazınız.

02-HZ. YUSUF VE KARDEŞLERİ

“Bir vakit Yusuf, babasına; Babacığım! Ben (rüyada)
on bir yıldızla, güneşi ve ayı gördüm;
bana secde ediyorlardı” dedi.¹

Hz. Yusuf, babası Yakup (as)'a rüyasını anlattığında
babası kardeşlerinden ona bir fenalık gelmesinden
korkmuştu. Hz. Yusuf'a, rüyasını kardeşlerine
anlatmamasını söylemişti. Buna rağmen kardeşlerinden
biri babasını duymuştu. Vefasız kardeşleri Hz. Yusuf'u
kuyuya atarak ondan kurtulmak istemişlerdi. Hz.
Yusuf'un kuyudan kurtulmasından nice zaman geçmişti.
Hz. Yusuf Mısır'a hükümdar olduğu zaman büyük bir
kitlik gelip çatmıştı. Kardeşleri Hz. Yusuf'a gelip ondan

Hz. Yusuf kardeşlerine ne cevap vermiştir?

Kardeşleri gibi vefasız mı davranmıştır? Siz Hz.

Yusuf'un yerinde olsanız ne yapardınız?

¹(Yusuf Suresi-4)

YORUMLUYORUZ...

“İNSANDA VİCDAN, YÜREK OLMAYINCA VEFA DA OLMAZ.” Racine
Yukarıdaki sözden yola çıkarak vefa hakkındaki düşüncelerinizi kısaca yazınız.

KELİME AVI

V	E	F	A	Ş	M	N	A	Z	N
İ	H	K	L	T	A	K	P	L	G
L	T	A	H	D	E	V	E	F	A
D	O	S	T	A	V	E	F	A	E
Ş	Y	Ç	Ö	N	S	D	K	M	A
G	Ö	N	Ü	L	B	O	R	C	U
B	A	E	K	L	Ö	J	M	N	Z
S	Ö	Z	T	U	T	M	A	K	R
W	Z	C	D	L	I	Y	R	T	P
D	O	S	T	L	U	K	A	C	Ü

VEFA, SÖZ TUTMAK, AHDE VEFA, GÖNÜL BORCU, DOSTLUK, DOSTA VEFA

Şehirli olmak aynıcalıktır

T: 0.332 221 96 60

Hanaybaşı Mahallesi
Parlı Sokak No:36
Selçuklu/KONYA

www.konyasehirkoleji.com

KONYA ŞEHİR KOLEJİ